

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **N. M. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2015, č. j. CPR-13503-5/ČJ-2014-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2015, č. j. 17 A 3/2015 - 48, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2015, č. j. 17 A 3/2015 - 48, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 26. 3. 2015, č. j. 17 A 3/2015 - 48, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne č. j. CPR-13503-5/ČJ-2014-930310-V240 ze dne 16. 1. 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 7. 2014, č. j. KRPK-88396-78/ČJ-2014-190026-SO, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 2 let ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stěžovateli ve smyslu § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 21 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel mj. požádal o přiznání odkladného účinku. K tomu uvedl, že jeho individuální zájem na ochraně procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám či potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. Přiznání odkladného účinku přitom nemůže představovat újmu pro žádné třetí osoby, přičemž si dále dovoluje vyloučit rozpor s důležitým veřejným

zájmem. Ačkoliv lze připustit, že by realizace pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění mohla být ve veřejném zájmu, nelze tento zájem stavět do konfliktu s výše uvedeným zájmem stěžovatele na spravedlivý proces, jelikož zájem jednotlivce převyšuje jakýkoliv důležitý veřejný zájem. Stěžovatel dále poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, jakož i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76.

Žalovaný se k žádosti o přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh **není důvodný**.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění zákona č. 303/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2012 soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, sp. zn. 1 As 17/2012, přístupné na www.nssoud.cz).

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Obecně lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud vnímá možnost přiznání odkladného účinku jako určitou výjimku z pravidla, že kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona a rozhodnutí krajského soudu napadená kasační stížností jsou tak v zásadě pravomocná a vykonatelná.

Nutnou podmínkou pro samotné posouzení podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ovšem je, aby stěžovatel ve svém návrhu uvedl konkrétní skutečnosti, které by osvědčovaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy, než jaká by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Důvody možného vzniku této újmy jsou přitom subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Stěžovatel tak nese stran důvodů pro přiznání odkladného účinku břemeno tvrzení, které soud za něho nemůže žádným způsobem nahrazovat (viz k tomu např. usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 As 77/2012 - 18, přístupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud zvážil konkrétní okolnosti případu a tvrzení stěžovatele, o něž svou žádost opírá, a dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku v této věci není opodstatněné.

Podle ustanovení § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. platí, že odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění se vztahuje ze zákona jen na řízení o žalobě; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Ze zákonné úpravy tedy jednoznačně nelze bez dalšího dovozovat stěžovatelovo právo setrvat

pokračování

v ČR až do konce přezkumného řízení ve správním soudnictví v jeho věci. Ve stěžovatelově návrhu schází jakékoliv konkrétní okolnosti, které by odůvodňovaly jeho tvrzení o vzniku „nepoměrně větší újmy“, která by mu vznikla, pokud by bylo jeho vyhoštění z ČR realizováno. Stěžovatel se v České republice zdržoval určitou dobu protiprávně, navíc zde opakovaně porušoval právní předpisy, kdy spáchal 16 přestupků a byl odsouzen pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Chebu k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šestnáct měsíců s odkladem na dva roky, neboť bez povolení přechovával a prodával drogu pervitin jako psychotropní látku. Pokud stěžovatel argumentoval svým zájmem setrvat na území ČR, který musí vždy převážet nad zájmem veřejným, tak mu nelze přisvědčit. Stěžovatel by musel poukázat na relevantní důvody, pro něž by opuštění území ČR pro něho znamenalo nepoměrně větší újmu, než kdyby tu setrval, a to s ohledem na jeho opakované protiprávní jednání. Na tomto nic nemění ani závěry judikatury, na niž stěžovatel poukazoval (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, jakož i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, přístupné na www.nssoud.cz), neboť ta se buď týká skutkově odlišných případů, anebo je se závěrem Nejvyššího správního soudu učiněným v této věci plně v souladu.

Jak Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, vlastní výkon napadeného správního rozhodnutí nemůže být bez dalšího považován za příčinu vzniku újmy ve smyslu citovaného ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. (srovnej obdobně usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 As 77/2012 – 18, přístupné na www.nssoud.cz).

V posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou naplněny. Proto rozhodl, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu